

A szegényember meg az ördög

Élt itten nem messze a Kőrógytól, túl a Tiszán, vagy inkább innen, egy regény ember. De az annyira szegény volt, hogy se té, se tova. Egy napon Véggépp megunva szegénységét, kötélrabbal a kezében kiballagott a sörényerdőbe, hogy egy kedvére való fára fölkösse magát.

Hát ahogy pipiskedve gebeszkedik alkalmas faágra vetendő kötelét, megképzik előtte egy rusnyapofájú szarvas ördög. Tán azt akarta meglesni, hogy vergődik majd a szegény ember. Nem állta meg szó nélkül, megkérdezte:

-Mit akarsz, te szegény ember, azzal a kötéllel?

A szegény emberben talpra ugrott a dacos incselkedés.

- Tömjént szedek, hogy az ördögöket kifüstöljem a pokolból! -Megijedt a rusnyapofájú ördög, iszkolt hazafelé elmondani, hogy milyen iszonyú merénylet készül a pokol ellen, egy szegény ember tömjént gyűjt hogy kifüstöljön őket a pokolból.

Inas létére a rusnyapofájú ördög egy segédördögnek mondta el aggodalmát, aki azt üzenté az ördöginastól a szegény embernek, hogy ne füstölje, tömjénezzé a poklot, kap egy mázsa aranyat.

Ment a rusnyapofájú ördöginas a szegény embernek megmondani, hogy odalent sokallják ám a mázsa aranyat, de ha vele versenyt futna, s győzne, legyen az övé a mázsa arany és ne tömjénezzén.

Mire a szegény ember azt mondta:

- Nem futok én teveled versenyt, kisördög, mert én szaladtomban, ha megindulok, nemcsak hogy elhagylak, de a pokol kapuját is úgy bedöntöm, hogy hetven felé szakadtában soha össze nem ördögölhetitek! Hanem van énnékem egy kicsi fiam, szaladj azzal versenyt. Ha győzől lemondok a nekem ígért mázsányi aranyról.

Az ördöginas vállalta a versenyfutást. Nekihuzakodott, a bokor melletti rónára állt. Akkor a szegény ember megzörrentette a bokrot, amelyikben egy tapsifüles lapult, az megeredt, hogy az ördöginas a nyomába nem érhetett.

Nagy szomorúan hazaballagott, mondta a fölsőbbiségnek, hogy csak a szegény embert illeti az arany, mert győzött a versenyfutásban.

Akkor fölment az ördögsegéd, mert a pokolbéli fölsőbbiség sokallta szegény embernek ígért mázsa aranyat. Az ördögsegéd azt mondta a szegény embernek:

- Ha velem birokra kelsz és a földhöz vágsz, tiéd az arany.

-Nem kelek én teveled birokra, mert úgy odaváglak, hogy a pokol teteje is rátok szakad elejétől a végéig. De hogy dolgodvégezetlenül ne járjál, azt kínálom, hogy van énnékem egy száz éves öregapám, ha te azt földhöz vágod, lemondok az aranyról, le a tömjénezésről.

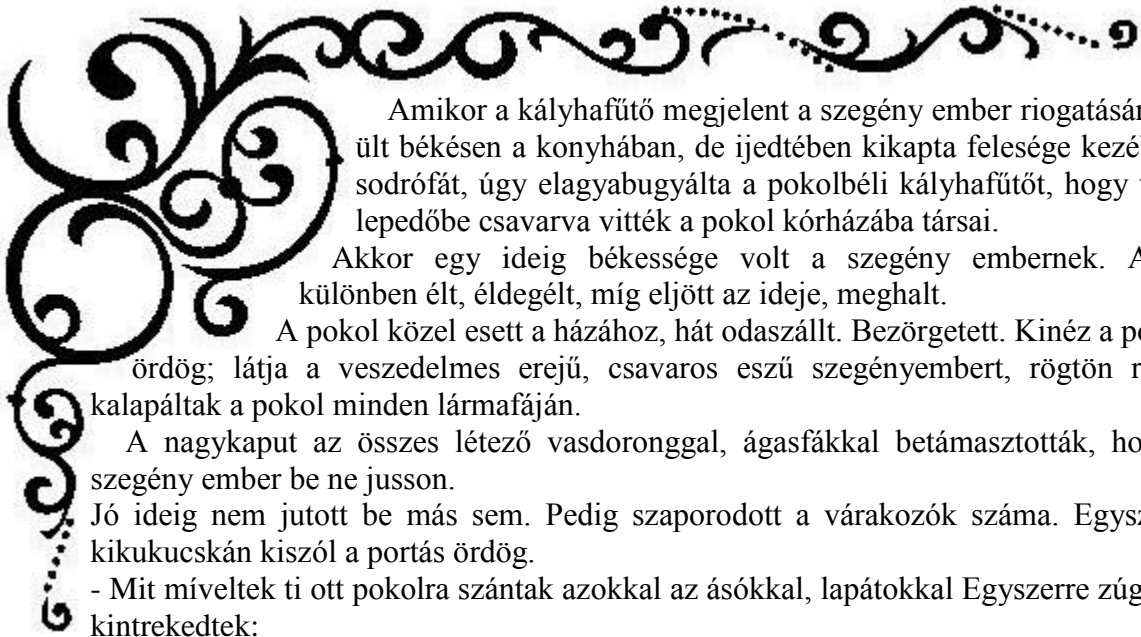
Az ördögsegéd vállalta a birkot a száz éves öregapával. Mentek is mindjárt a Tisza oldalában lévő szirtos part egy repedésében szundikáló, Erdélyből a Maros parton lebandukolt medvéhez.

Fölköltötte a szegény ember a morgó medvét, aki mire kimancsolta fél szeméből az álmat, birokra készen előtte állt az ördögsegéd, akit bal mancsa kisujjával úgy megcsapott, hogy három napig forgott maga körül, úgy mutogatott.

Amikor leállt a forgása, harmadnapra hazament, hogy bizony a szegény embert illeti az arany, mert csak az öregapjával mérkőzött, nem bírta a földhöz vágni.

A fölsőbbiség nagyon szívta a fogát, sokallta a mázsa aranyat a szegény embertől, fölküldte a legszutykosabb kályhafűtőjét, gondolván, hogy annak a puszta látásától beretirál a szegény ember. Úgy is lett.

Ötödik útravaló: Ördögöd van!

Amikor a kályhafűtő megjelent a szegény ember riogatására, az ült békésen a konyhában, de ijedtében kikapta felesége kezéből a sodrófát, úgy elagyabugyálta a pokolbéli kályhafűtőt, hogy vizes lepedőbe csavarva vitték a pokol kórházába társai.

Akkor egy ideig békessége volt a szegény embernek. Annál különben élt, éldegélt, míg eljött az ideje, meghalt.

A pokol közel esett a házához, hát odaszállt. Bezörgetett. Kinéz a portás ördög; látja a veszedelmes erejű, csavaros eszű szegényembert, rögtön riadót kalapáltak a pokol minden lármafáján.

A nagykaput az összes létező vasdoronggal, ágasfákkal betámasztották, hogy a szegény ember be ne jusson.

Jó ideig nem jutott be más sem. Pedig szaporodott a várakozók száma. Egyszer a kikukucsán kiszól a portás ördög.

- Mit míveltek ti ott pokolra szántak azokkal az ásókkal, lapátokkal Egyszerre zúgták a kintrekedtek:

- Templomot építünk, most ássuk az alapjait!

Az ördögök annyira behuriantak, belülről befalzták a pokol kapuját. Jó időre ők is bentszorultak.

Még tán most is ott szoronganak, ha valamerre másik kaput nem nyitottak maguknak.